

Arrest

nr. 61 769 van 19 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 27 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 oktober 2010 waarbij aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 29 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Indiase nationaliteit, geeft aan België te zijn binnengekomen op 23 augustus 2006.

Op 25 augustus 2006 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 11 oktober 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 november 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 8 januari 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 11 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 8 mei 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 12 juni 2007 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 1307 van 21 augustus 2007.

Op 5 juli 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf van 8 mei 2007.

Op 25 juli 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 10 augustus 2007 stelt verzoeker beroep in tegen deze beslissing bij de Raad. De Raad weigert verzoeker zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 3551 van 12 november 2007.

Op 6 september 2007 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 13 november 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 28 november 2007 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 8 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

Op 10 januari 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 20 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 2 december 2009 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 7 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“02.12.2009 werd ingediend door:

F.M. (...) (R.R(...)) nationaliteit: India

geboren te Bhayandar op (...) adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene haalt aan dat hij nooit zou ingeschreven geweest zijn in India en dat hij zijn ouders nooit gekend heeft. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs voor ter staving van deze bewering. Het is aan betrokkene zelf om minstens een begin van bewijs te leveren. Betrokkene zou meermaals de Indische ambassade gecontacteerd hebben, maar zou geen identiteitsdocumenten kunnen verkrijgen. Betrokkene legt een brief voor gericht aan de ambassade van India met de vraag een bewijs op te sturen dat betrokkene de Indische nationaliteit bezit en met de vraag of het mogelijk is een paspoort te verkrijgen, waarop nooit antwoord zou gekomen zijn. Deze brief toont echter enkel aan dat betrokkene de Indische ambassade in België gecontacteerd heeft, maar bewijst niet dat betrokkene daadwerkelijk geen identiteitsdocumenten zou kunnen verkrijgen, noch dat hij nooit zou ingeschreven geweest zijn. Betrokkene toont niet op geldige wijze aan dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst.

Het door betrokkene voorgelegde stuk met name de bijlage 26bis d.d. 11.10.2006 kan niet door onze diensten aanvaard worden als zijnde een identiteitsdocument, aangezien dit document afgeleverd werd in het kader van de asielprocedure op basis van door de betrokkene verstrekte gegevens. Bovendien stelt de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart."

Op 29 december 2010 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

"Zoals hierboven gesteld is er een principe inzake behoorlijk bestuur geschonden :

1. De motiveringsplicht

Verzoeker heeft al het mogelijke gedaan tot het bekomen van een identiteitsdocument daar hij weet dat hij geboren is in Indië zodat hij niet meer kan doen dan de Indische Ambassade in België te contacteren. Verzoeker toont dan ook wel degelijk aan dat hij daadwerkelijk het nodige deed om identiteitsdocumenten te bekomen daar hij nergens anders enig identiteitsdocument zou kunnen bekomen gezien zijn origine van India.

Verzoeker kan geen andere stappen ondernemen dat hetgeen hij heeft gedaan.

Derhalve is in deze de motiveringsplicht geschonden daar de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct heeft geoordeeld over de onmogelijkheid van verzoeker om identiteitsdocumenten te bekomen."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel van verzoeker niet ontvankelijk is daar in het middel geen wetsbepaling als geschonden wordt aangeduid. De loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht" voldoet volgens verwerende partij immers niet aan deze vereiste. Verwerende partij merkt op dat er diverse types van motiveringsplicht bestaan, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken. Verwerende partij is van mening dat verzoekers middel in rechte onvoldoende is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad verzoekers kritiek toch enige pertinentie meent te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt verwerende partij bijkomend nog op dat verzoekers kritiek geenszins kan worden aanvaard. Verwerende partij wijst er vooreerst op dat de Raad zijn oordeel niet in de plaats kan stellen van dat van de administratieve overheid. Vervolgens laat verwerende partij gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geenszins op een onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat de motivering waarom verzoeker meent te zijn vrijgesteld van de verplichting een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, niet kan worden aanvaard. Verwerende partij geeft de motivering van de bestreden beslissing weer en stelt dat uit de door verzoeker voorgelegde

brief inderdaad niet meer afgeleid kan worden dan dat verzoeker een brief heeft gericht aan de Indiase ambassade in België. Verwerende partij is dan ook van oordeel dat de bestreden beslissing is omkleed ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen. Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard. Volgens verwerende partij handelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, *“de motiveringsplicht”* inclusief.

2.3. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de bestreden beslissing daar verwerende partij niet correct heeft geoordeeld over de onmogelijkheid van verzoeker om identiteitsdocumenten te bekomen. Verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Uit de bewoordingen van de nota blijkt dat de verwerende partij dat ook zo heeft begrepen, zodat haar exceptie van onontvankelijkheid moet worden verworpen.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is.

2.5. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waarin deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

2.6. Verzoeker houdt voor dat hij in de onmogelijkheid verkeert om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven en is dus van oordeel dat de beoordeling van zijn aanvraag door de verwerende partij niet correct is. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 2 december 2009 stelde hij het als volgt: *“Verzoeker beschikt over geen identiteitsdocument en zijn poging om een identiteitsdocument te bekomen is tevergeefs gebleven”* en verwees ter staving naar een *“schrijven aan ambassade India waarop geen antwoord kwam”* van 22 september 2009, alsmede het bewijs van aangetekende zending ervan, waarin hij de Indische ambassade te België erom verzoekt hem bewijs te zenden van het feit dat hij de Indische nationaliteit bezit en tevens de vraag stelt of hij een paspoort kan bekomen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt eveneens dat verzoeker, als aanvulling op zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, op 15 december 2009 een aangetekend schrijven heeft gericht aan de burgemeester van de stad Antwerpen waarin hij betreffende zijn identiteit eigenhandig uiteenzet dat hij niet in staat is een identiteitsbewijs voor te leggen omdat hij nooit is ingeschreven in India en omdat hij zijn ouders nooit heeft gekend. Verzoeker stelt tevens meermaals geprobeerd te hebben identiteitsdocumenten te verkrijgen middels de Indische ambassade in België, doch houdt voor dat dit onmogelijk bleek.

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij in Indië is geboren, dat hij al het mogelijke heeft gedaan om een identiteitsdocument te bekomen en dat hij niet meer kan doen dan de Indische Ambassade in België contacteren omdat hij, gezien zijn Indische origine, nergens anders enig identiteitsdocument zou kunnen bekomen. Verzoeker meent geen andere stappen te kunnen ondernemen dan hetgeen hij heeft gedaan.

2.7.1. Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat verzoeker niet beschikt over het vereiste identiteitsdocument –hetgeen door hem niet wordt betwist, hij verzet zich niet tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat de bijlage 26bis niet kan worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument- noch een geldige motivering bijbrengt die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, nu hij geen enkel bewijs heeft voorgelegd ter staving van zijn beweringen dat hij nooit zou zijn ingeschreven in India en dat hij zijn ouders nooit heeft gekend en omdat de brief van verzoeker gericht aan de Indische ambassade in België enkel aantoont dat verzoeker deze ambassade heeft gecontacteerd, doch niet bewijst dat verzoeker daadwerkelijk geen identiteitsdocumenten zou kunnen verkrijgen, noch dat hij er nooit ingeschreven zou zijn.

2.7.2. De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing op duidelijke wijze blijkt dat verwerende partij bij het nemen ervan wel degelijk rekening heeft gehouden met de aangetekende brief gericht aan de ambassade in België, alsook het aangetekend schrijven gericht aan de burgemeester van de stad Antwerpen, nu in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker stelt nooit in India te zijn ingeschreven en zijn ouders nooit te hebben gekend, maar dat zij heeft geoordeeld dat deze stukken en de daarbij verstrekte toelichting niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoeker zich in de onmogelijkheid zou bevinden om in België een identiteitsdocument te verwerven. Van de beweringen dat hij nooit zou zijn ingeschreven in India en zijn ouders nooit heeft gekend ligt geen enkel bewijs voor, aldus de bestreden beslissing, en de brief gericht aan de ambassade te België toont enkel aan dat verzoeker deze ambassade heeft gecontacteerd, doch bewijst niet dat verzoeker daadwerkelijk geen identiteitsdocumenten zou kunnen verkrijgen, noch dat hij er nooit ingeschreven zou zijn. Verzoeker betwist deze motivering op zich niet, maar is van mening dat hij al het mogelijke heeft gedaan om een identiteitsdocument te bekomen en houdt voor geen verdere stappen meer te kunnen ondernemen om een identiteitsdocument te bekomen.

2.7.3. Verzoekers beweringen kunnen de Raad er niet toe brengen de beoordeling van de aanvraag door de verwerende partij als kennelijk onredelijk af te doen: terwijl de bewijslast, ook voor wat betreft de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, bij de aanvrager zelf ligt, kan niet anders dan worden vastgesteld, enerzijds, dat verzoeker zich houdt bij loutere beweringen, en anderzijds dat, zoals dat ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, het feit dat verzoeker contact heeft opgenomen met de ambassade niet meer aantoont dan dat ene enkele feit. Daargelaten de vraag of één en ander zou vaststaan gelet op het ontbreken van elk bewijskrachtig gegeven hieromtrent –het uitblijven van een reactie vanwege de ambassade is niet aangetoond, noch is op sluitende wijze aannemelijk gemaakt dat via deze of enige andere weg de gevraagde documenten niet zouden kunnen worden bekomen- dient er op te worden geuid dat uit het feit dat een ambassade geen medewerking

zou verlenen bij het verstrekken van identiteitsdocumenten niet zonder meer kan worden afgeleid dat de vreemdeling die zich tot deze ambassade richtte in de onmogelijkheid is om een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België te verwerven. De vaststelling dat een diplomatieke of consulaire post (nog) geen bijstand wenst te bieden kan immers het gevolg zijn van het feit dat de vreemdeling die zich tot deze vertegenwoordiging richtte, al dan niet bewust, onvoldoende inlichtingen verstrekke of dat de betrokken vreemdeling, opnieuw al dan niet bewust, zich niet richtte tot de diplomatieke of consulaire post die het land waarvan hij een onderdaan is vertegenwoordigt. Overigens kan er niet aan worden voorbijgegaan dat ter gelegenheid van zijn eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 10 januari 2008, zoals deze zich bevindt in het administratief dossier, verzoeker beweerde staatloos te zijn en daarenboven pogde aan te tonen dat er ernstige aanwijzingen voorhanden waren dat hij de Indische nationaliteit niet bezit. De Raad verwijst hierbij naar de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 20 november 2008 waarbij verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en waartegen verzoeker geen beroep heeft ingesteld, waarin dan ook het volgende wordt overwogen: *“De loutere bewering dat betrokkene staatloos zou zijn omwille van ernstige aanwijzingen dat verzoeker de Indische nationaliteit niet bezit, kan niet aanvaard worden door onze dienst”*. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen bewijs bijbrengt van zijn nationaliteit of het ontbreken daarvan en van het daaruit voortvloeiende feit dat dit gegeven hem ervan zou weerhouden het krachtens artikel 9bis vereiste identiteitsdocument te verwerven in België. Het is derhalve geenszins aangetoond dat de verwerende partij in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld waar zij op grond van alle pertinente gegevens en om de erin weergegeven redenen heeft besloten dat de aanvraag onontvankelijk is omdat ze *“niet vergezeld (ging) van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006”*. De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

2.8. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS